

DONCS AIXÒ

Marcel·lí Borrell

Quan un crític fa mutis...

D'entre els oficis del cinema, el de crític és maleït.

I mal pagat. ¿Serveix per dirigir el trànsit d'espectadors cap una pel·lícula?, ¿educa el gust estètic i el criteri ètic del públic?, ¿deixa anar un discurs sobre les pròpies neures?... Ho cito en memòria de José María Latorre (Saragossa 1945, Barcelona 2014) crític cinematogràfic de capçalera des de les pàgines de la revista "Dirigido", en la insubstituïble "Pantalla Digital". Discret i formigueta, Latorre ha fet mutis pel foro: moria aquest 14 de novembre. Tres dies després, per expressa voluntat del finat, la vídua ho feia públic. Enciclopèdic sense ostentació, escriptor imaginatiu al servei del relat, guionista al cap i a la fi, Latorre era capaç d'enaltir una humil pel·li de sèrie B amb la mateixa murrieria aragonesa amb que es carregava una superproducció. A les antípodes dels crítics "stars" (Carlos Boyero o la

necrosi subjectiva) i molt lluny de pseudocríticadors forat negre (Ferrer o allò del "pegar y cortar": no vaig a veure la pel·lícula, no fos cas que em desmuntés la crítica!). Així, Latorre em recorda aquells cronistes foragitats, voyeurs impenitents, curiosos insaciables, que estimaven les pel·lis en pantalla gran, més grans que la mateixa vida cinèfila: André Bazin, Jaume Picas,

El crític és el maleït de la tribu. Quan desapareix, ho fa una paraula atrevida.

Cabrera Infante, José Luis Guarnier i com no, Julián Marias: "El cine es, con métodos propios, con recursos de los que hasta hora nadie había dispuesto, una indagación de la vida humana". Quan un crític desapareix, ho fa una paraula atrevida. Gràcies, José María.